



Arrest

nr. 224 327 van 26 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 23 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 april 2019 tot het opleggen van een inreisverbod. De beslissing werd op 11 april 2019 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Eveneens op 11 april 2019 legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar op .

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: K.

Voornaam: M.

Geboortedatum: [...]1992

Geboorteplaats: I.

Nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.04.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 22.03.2019 voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/13

Betrokkene heeft in zijn vragenlijst hoorplicht, ingevuld op 29.03.2019, verklaard geen familie of minderjarige kinderen te hebben in België en dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 8 en 3 EVRM zijn bijgevolg niet aannemelijk. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 22.03.2019 voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel. "

Op 24 april 2019 werd verzoeker gerepatrieerd naar Oekraïne.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

4. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

"II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Art. 74/11.M § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1 ° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijfjaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Ten eerste voorziet artikel 74/11, §1 VW immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt aan dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Dit betekent echter niet dat men automatisch voor het maximum termijn moet kiezen.

Verwerende partij doet uitschijnen alsof zij gebonden zou zijn tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar tenzij er verzachtende omstandigheden zouden bestaan om een kortere inreisverbod op te leggen. Niets is echter minder waar!

Verzoekende partij krijgt niet eens de kans om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij wordt immers zonder meer onmiddellijk van haar vrijheid beroofd door verwerende partij.

Verzoeker is van mening dat het onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

II.1.3. Verzoekende partij heeft vooral vraagtekens bij het de motivering die de oplegging van de maximumtermijn zou moeten schragen.

De verwerende partij haalt aan dat verzoekende partij op heterdaad betrapt zou zijn op diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, waarvoor hij mogelijks veroordeeld zou kunnen worden.

Dit is niet ernstig. Verzoekende partij werd tot op heden niet veroordeeld. Verwerende partij mag zich dan ook geen rechter achten en verzoekende partij ab initio veroordelen om een dergelijk zware maatregel (inreisverbod van 3 jaar) te kunnen nemen.

De verwerende partij repliceert hierop dat het inreisverbod werd opgelegd omwille van het feit dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, doch gaat er aan voorbij dat dit op zich niet de oplegging van de maximumtermijn schraagt. Verwerende partij gaat hier ten onrechte mee de discussie omtrent het al dan niet bewezen zijn van de strafrechtelijke feiten waarvoor de verzoekende partij niet veroordeeld werd en die de oplegging van de maximumtermijn zouden moeten schragen uit de weg.

Verzoekende partij werd nooit veroordeeld voor enig strafrechtelijk feit in België. Om dan een maximum inreisverbod van 3 jaar op te leggen, is niet ernstig.

II.1.4. De verwerende beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij.

Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij op deugdelijke wijze te motiveren waarom zij voor een maximumtermijn van drie jaar kiest en niet voor een mindere termijn.

Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar.

Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet.

Het middel is ernstig en gegrond."

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting. Hij betoogt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet maar in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief (en te allen tijde) te doen. Hij meent dat nergens uit de beslissing blijkt waarom de gemachtigde een inreisverbod van drie jaar oplegt. Volgens verzoeker laat de gemachtigde uitschijnen gebonden te zijn tot het opleggen van een termijn van drie jaar, tenzij er verzachtende omstandigheden zijn om een korter inreisverbod op te leggen. Verzoeker vervolgt dat hij niet de kans heeft gekregen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij onmiddellijk van zijn vrijheid werd beroofd. Vervolgens heeft verzoeker vragen bij de motivering bij de termijn van drie jaar. In die motieven wordt verwezen naar diefstal met braak/inklimming/valse sleutels waarvoor hij mogelijk veroordeeld wordt. Nu hij tot op heden niet werd veroordeeld, mag de gemachtigde zich geen rechter achten en verzoeker wel veroordelen om een dergelijk zwaar inreisverbod te kunnen opleggen. Verzoeker acht die strafrechtelijke feiten niet bewezen, aangezien hij er niet voor veroordeeld werd en bijgevolg kunnen die feiten de maximumtermijn van het inreisverbod niet schragen. Dat de gemachtigde dit toch heeft gedaan, acht verzoeker niet ernstig. Verzoeker meent verder dat de gemachtigde had moeten motiveren waarom er geen kortere termijn werd opgelegd. Aangezien de gemachtigde een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft, zou kunnen variëren tussen 0 en 3 jaar en kan kiezen voor de termijn

van drie jaar, moet hij dit motiveren. Verzoeker acht het thans bestreden inreisverbod niet draagkrachtig gemotiveerd, waardoor eveneens de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, het feit dat de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard ging niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek. De gemachtigde van de bevoegde minister motiveert hierbij dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst op 22 maart 2019 wegens diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De gemachtigde stelt hierbij dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan afgeleid worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Raad stelt verder vast dat er ook wordt gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod. De gemachtigde steunt zich in eerste instantie op een vragenlijst die werd ingevuld op 29 maart 2019 waarin verzoeker verklaarde geen familie of minderjarige kinderen te hebben in België. Hij verklaarde eveneens geen bezwaar te hebben tegen een terugkeer naar zijn herkomstland. De gemachtigde heeft daaruit afgeleid dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk is. Vervolgens gaat hij in op de feiten van diefstal/inklimming/valse sleutels waarvoor verzoeker onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en zet hij uiteen dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat hij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. De gemachtigde besluit dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is.

Zodoende wordt door de gemachtigde, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wel degelijk verduidelijkt waarom een inreisverbod werd opgelegd, evenals waarom een termijn van 3 jaar werd opgelegd.

Bijgevolg kan verzoeker met verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet voorhouden dat de gemachtigde “*automatisch*” of zonder verduidelijking een inreisverbod van 3 jaar heeft opgelegd, en toont hij, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet aan dat niet werd gemotiveerd waarom een termijn van 3 jaar wordt opgelegd of dat de duur van het inreisverbod niet evenredig is met het doel of de reden tot het opleggen ervan. Waar verzoeker meent dat niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen wordt voor “*de 3 jaar*”, stelt de Raad vast dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat “*gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, (...) een inreisverbod van 3 jaar proportioneel (is)*”. Met zijn betoog omtrent de discretionaire bevoegdheid slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De Raad is van oordeel dat de gemachtigde wel moet aantonen dat hij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, doch dat hij dat in casu ook heeft gedaan en de wet in geen geval vereist dat de gemachtigde moet motiveren waarom hij niet voor een kortere termijn heeft gekozen.

In de mate dat verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad volgt verzoeker niet in de redenering dat aangezien hij niet werd veroordeeld voor de feiten van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels, die feiten bijgevolg niet in rekening hadden mogen gebracht worden om vast te stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde kan vormen. Die feiten vinden steun in de stukken van het administratief dossier, zoals onder meer het bevel van aanhouding van de onderzoeksrechter van 22 maart 2019. Het vermoeden van onschuld verhindert niet dat de gemachtigde met deze elementen rekening houdt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Bovendien blijkt uit het artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde, in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zelfs een inreisverbod van meer dan vijf jaar mag opleggen, waarvoor hij thans uitdrukkelijk niet heeft geopteerd.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar in casu kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. De Raad acht de motieven ook draagkrachtig.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES